

Arrest

nr. 149 555 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gelet op 's Raads arrest nr. 142 841 van 8 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 10 juni 2015 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 18 juni 2015.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 1 juli 2015.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 oktober 2012 en op 24 februari 2014.

1.3. Op 31 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn Aleppo, meer bepaald Suleymania, de Syrische nationaliteit te bezitten en Syrian Katholiek te zijn. U bent gehuwd met M.(...) B.(...). Jullie hebben een zoontje genaamd Y.(...). U ging naar school tot het 6de leerjaar. Vervolgens ging u aan de slag bij uw neven die verschillende timmerbedrijven hadden.

U deed uw legerdienst van september 1996 tot en met maart 1999 bij de Veiligheid van de luchtmacht (Idarat al Mukhabarat al Zawiyya). Na uw legerdienst nam u uw werk als timmerman weer op. Omstreeks 2007 begon u uw eigen timmerbedrijf. U had vijf mensen in dienst en de zaken gingen goed. Op 18 juni 2011 werd u in uw timmerbedrijf door enkele vrienden van een van uw werknemers, namelijk K.(...), benaderd om de opstand tegen de Syrische president Assad te ondersteunen. U gaf aan u niet te willen moeien waarop u werd verteld dat u hoe dan ook betrokken was bij de opstand daar in uw timmerbedrijf al geruime tijd wapens lagen op geslagen. De mannen waren duidelijk salafisten. Uit angst liet u hen begaan en wekte u de schijn op, dan toch mee te zullen werken. U keerde naar huis. U liet uw vrouw M.(...) verstaan dat zij en jullie zoontje een tijdje bij uw vader en moeder in de wijk Midan moesten gaan wonen. De volgende dag probeerde u uw schoonbroer G.(...) aan de lijn te krijgen. Hij leverde goederen aan uw timmerbedrijf. Hij was evenwel onbereikbaar. U had inmiddels al heel wat telefoontjes van K.(...) ontvangen die u onbeantwoord had gelaten. Toen u een sms kreeg met de boodschap dat ze u wel te pakken zouden krijgen, beantwoordde u de volgende telefoonoproep van K.(...) wel. Een voor u onbekende stem aan de andere kant van de lijn liet u verstaan dat ze u zouden ombrengen als u niet naar uw zaak zou komen. U weigerde en zette de telefoon uit. U belde onmiddellijk uw schoonmoeder op om te horen of G.(...) al terug was gekomen uit Damascus. U liet haar ook verstaan dat als hij terug zou komen, ze hem moest zeggen niet naar het bedrijf te komen. U kreeg ook telefoon van uw buurman Y.(...) die naast uw bedrijf woonde. Hij liet u verstaan dat er overal rondom het timmerbedrijf politie en inlichtingendiensten aanwezig waren. U kreeg eveneens telefoon van uw buurman in Suleymaniya die u vertelde dat de veiligheidsdienst in uw woning was binnen gevallen. Ook van uw schoonmoeder kreeg u een telefoontje waarbij ze u in paniek te kennen gaf dat G.(...) thuis was aangekomen, maar dat het huis was aangevallen door gewapende mannen die G.(...) hadden mee genomen. Vanaf dat moment begon u onmiddellijk uw vertrek te regelen. U contacteerde een mensensmokkelaar A.(...) Z.(...). U liet uw echtgenoot, zoontje en uw schoonmoeder naar zijn huis komen en jullie bleven er die nacht slapen. Diezelfde nacht begon jullie reis. Via Turkije kwamen u, uw echtgenote B.(...) M.(...) (OV 6.836.672 – CGVS 11/17852/B) en uw schoonmoeder (OV 6.836.689 – CGVS 11/17867) op 27 juni 2011 aan in België. De volgende dag wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en liet u hen verstaan nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw rijbewijs, een originele overschrijving uit het Kadaster, een originele huurakte, een origineel militair boekje, een originele religieuze trouwakte en kopies van foto's van uw zoontje die aan werken is in uw timmeratelier, foto's van zijn doop en een foto van u en uw schoonmoeder met de Syrisch orthodoxe aartsbisshop van Aleppo Mar Gregorios Yohanna Ibrahim. Tenslotte legt u een USB stick voor met foto's van kerken in Midan die zo stelt u allemaal vernield zullen worden.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u aanhaalt als christen in Syrië te worden gevisieerd door groeperingen van islamitische strekking. U verwijst in dit verband naar de algemene situatie in Syrië en stelt dat christenen er worden gevisieerd door onder meer opstandelingen van extreem islamitische strekking (CGVS I, p. 24). U bent afkomstig uit de wijk Suleymaniya, die momenteel nog in handen zou zijn van het Syrische regeringsleger. Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat het thans niet mogelijk is om naar Aleppo terug te keren, zonder rebellengebied te moeten doorkruisen. Verder dient te worden verwezen naar de UNHCR Guidelines International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update II, 22 oktober 2013, die stellen dat leden

van de christelijke geloofsgemeenschap dienen te worden beschouwd als een risicoprofiel. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw religie en een (toegeschreven) politieke overtuiging daar christenen worden

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiendossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheids- en inlichtingendiensten in Syrië zich reeds decennialang schuldig hebben gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten een veelheid van terreurmiddelen gebruikten en op stelselmatige, routineuze, wijdverspreide en zeer georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten op burgers, alsook burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze grove mensenrechtenschendingen werden uitgebreid beschreven en geïllustreerd in diverse rapporten van 'Amnesty International', 'Human Rights Watch', 'US Department Of State', het CAT, diverse VN-publicaties, enz. In tal van rapporten wordt voorts het volledige gebrek aan controle op dergelijke diensten, alsook de cultuur van straffeloosheid aan de kaak gesteld. Rekening houdend met de beschikbare informatie moet besloten worden dat het Syrische regime zich decennialang met behulp van de veiligheids- en inlichtingendiensten schuldig gemaakt heeft aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking.

U vervulde in de periode van september 1996 tot en met maart 1999 uw dienstplicht bij de Veiligheid van de Luchtmacht (Idarat al Mukhabarat al Zawiyya) in Deir Ez Zour (CGVS I, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Veiligheid van de Luchtmacht een van de meest geheime en gevreesde inlichtingendiensten van het Syrische regime was omwille van hun reputatie op het gebied van mensenrechtenschendingen (zie info toegevoegd aan uw administratieve dossier). Aldus dient onderzocht te worden of u als medewerker bij de Veiligheid van de Luchtmacht rechtstreeks betrokken bent geweest bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome.

In casu dient vastgesteld te worden dat uw werkzaamheden bij de Syrische Veiligheid van de Luchtmacht geloofwaardig is. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig (CGVS I, p. 8 -10; CGVS II, p. 5 -7). U vervulde uw dienstplicht op verschillende afdelingen binnen de Veiligheid van de luchtmacht in de periode van 2 september 1996 tot en met 2 maart 1999. In eerste instantie werkte u een maand als bewaker bij de hoofdingang. U vervolgde uw dienstplicht in de afdeling ondervraging (CGVS II, p. 8). Daar voerde u bewakingstaken uit en hielp u de ondervragers. U moest de gevangenen klaarmaken voor ondervraging en blinddoeken alvorens ze gefolterd werden. U nam ook persoonlijk deel aan deze folteringen. U verklaarde dat u gevangenen sloeg met kabels en dat u elektrische schokken moest toedienen op aangeven van de ondervragers (CGVS I, p. 11). U verklaarde dat foltering een gangbare praktijk was binnen de Veiligheid van de luchtmacht (CGVS I, p. 10). Na drie maanden op de afdeling ondervraging te hebben gewerkt, werd u persoonlijke chauffeur van de voorzitter van Veiligheid van de luchtmacht van regio oost, genaamd Brigadier – Generaal F.(...) K.(...) (CGVS II, p. 10). U stond onder meer in voor het vervoeren van zijn kinderen en deed persoonlijke boodschappen. U vervulde deze taak tot het einde van uw dienstplicht (CGVS, II, p. 8). Dat u tijdens het tweede gehoor alsook in een aanvullend schrijven d.d. 5 september 2014 plotseling beweert nooit te hebben verklaard mensen te hebben gemarteld of te hebben geslagen, is gezien uw omstandige verklaringen tijdens het eerste gehoor, niet ernstig te noemen. Uw verklaringen waren

immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De vaststelling dat u uw verklaringen in het kader van uw tweede gehoor dermate aanpast, wijst er op dat u uw daden en uw individuele verantwoordelijkheid, tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. Hoe dan ook, uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor doen besluiten dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van ernstige misdrijven zoals omschreven in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Conventie van Genève.

Bovendien blijkt dat u bij machte was om de ernst en de gevolgen van de door u begane misdaden correct in te schatten en dat u deze bij vol bewustzijn beging. U omschrijft de mensenrechtenschendingen die plaatsvonden bij de Veiligheid van de Luchtmacht als misdaden die niet door de beugel kunnen (CGVS I, p. 11). Nochtans kan u worden tegengeworpen dat u reeds bij toetreding tot de Veiligheid van de Luchtmacht op de hoogte moet zijn geweest welke misdaden er in schoot van deze inlichtingendienst werden begaan. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat de reputatie van deze inlichtingendienst op het gebied van mensenrechtenschendingen algemeen gekend en gevreesd was (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier (COI – case, SYR 2014- 012W), blijkt dat men bij Veiligheid van de Luchtmacht terecht kwam als men goede relaties onderhield met het regime en men er zich dus van kon vergewissen dat de rekrut loyaal zou handelen naar de dienst toe. Daarnaast was dienstplicht bij de inlichtingendiensten, waaronder dus ook de Veiligheid van de Luchtmacht, gegeerd omdat de omstandigheden binnen deze diensten een stuk comfortabeler waren dan deze waarin een doorsnee Syriër zijn dienstplicht moest vervullen. Dit maakte dan ook dat er door dienstplichtigen en hun families werd betaald om dergelijke posities te bekomen. Deze informatie in beschouwing genomen, hierbij rekening houdend met het feit dat de Veiligheid van de Luchtmacht een van de meest geheime en gevreesde inlichtingendiensten van het Syrische regime was (COI Focus, Syrië, Veiligheidsdiensten, d.d. 1 juli 2014), zijn uw verklaringen over de gang van zaken met betrekking uw indiensttreding bij deze dienst alles behalve overtuigend te noemen. Zo verklaarde u dat rekruten zouden zijn geselecteerd op basis van hun uiterlijk. 'Mensen die veel sport deden, die sterk waren, mochten dat doen' (CGVS I, p. 8). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u nogmaals dat men werd geselecteerd op basis van lichaamsbouw (CGVS II, p. 5-6). U maakt met andere woorden noch gewag van enige politieke affiliatie van uw familie (CGVS I, p. 11- 12), noch stelt u dat u zou hebben betaald om op een dergelijke positie uw dienstplicht te mogen vervullen. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u nergens dwang aanhaalt bij de toetreding tot deze dienst.

Uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw toetreding tot de Veiligheid van de Luchtmacht in beschouwing genomen, maakt dat geconcludeerd kan worden dat u bewust tracht een diffuus beeld te schetsen over hoe u bent toegetreden tot deze dienst. Deze houding doet vermoeden dat u wetens en willens, zij het omdat uw smeergeld zou hebben betaald, zij het omwille van het feit dat u en uw familie loyaal waren aan het regime, tot deze inlichtingendienst bent toegetreden. Gezien de reputatie van de Veiligheid van de Luchtmacht op het gebied van mensenrechtenschendingen algemeen gekend was (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), dient dan ook te worden besloten dat u wist of behoorde te weten dat deze instantie op systematische wijze mensenrechtenschendingen beging, doch dat deze wetenschap er u niet van weerhield om wetens en willens toe te treden tot deze dienst.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet alleen wist of toch behoorde te weten dat er mensenrechtenschendingen plaats vonden bij de Veiligheid van de Luchtmacht, maar dat u desondanks toch moedwillig, zij het in de hoedanigheid van dienstplichtige, bent toegetreden tot deze inlichtingendienst. Bovenal verklaarde u dat u persoonlijk gevangenen gemarteld heeft, een crimineel feit dat om redenen reeds voorafgaand uiteengezet, op basis van artikel 7, f) van het Statuut van Rome, kan worden gekwalificeerd als een misdrijf tegen de menselijkheid. Daar uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F lid a van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven vaststaat en u bijgevolg als dader moet worden gekwalificeerd, dienen de door u voorgehouden verschoningsgronden geapprecieerd te worden.

U werpt op dat de door u uitgevoerde folterpraktijken binnen de Veiligheid van de Luchtmacht begaan werden, gedurende uw verplichte militaire dienstplicht. Gevraagd naar wat u vond van het feit dat u gedetineerden diende te folteren, stelt u dat dit een misdaad is en dat dit niet kan (CGVS I, p. 11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom u het dan deed, antwoordt u dat u een militair bent, dat u gedwongen was om dit te doen en dat dit in het leger verplicht is (CGVS, p. 11). Het gegeven dat u op bevel van uw superieuren diende te folteren is evenwel in uw hoofd geen verschoningsgrond. Immers, uit artikel 33 van het Statuut van Rome volgt dat een persoon niet ontheven wordt van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid indien hij een misdrijf heeft gepleegd op bevel van een regering of een meerdere, militair of burger, tenzij de persoon wettelijk verplicht was bevelen van de desbetreffende regering of meerdere op te volgen én de persoon geen kennis had van het feit dat het bevel onwettig

was én het bevel niet onmiskenbaar onwettig was. Voor de toepassing van dit artikel zijn bevelen om genocide te plegen of misdaden tegen de mensheid onmiskenbaar onwettig. Hierbij dient herhaald en benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het Syrische regime zich decennialang, met behulp van de veiligheids- en inlichtingendiensten, waaronder ook de Veiligheid van de Luchtmacht, schuldig gemaakt heeft aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking. Uit een samenlezing van artikel 7 en artikel 33 van het Statuut van Rome volgt dan ook dat het gegeven dat u de folteringen op 'militair bevel' heeft uitgevoerd geen verschoningsgrond vormt, en u zich hier niet op kan beroepen om uw individuele verantwoordelijkheid te ontlopen/ontheffen.

Voorts stelt u voorop dat uw betrokkenheid bij folterpraktijken binnen de Veiligheid van de Luchtmacht zijn te situeren gedurende uw verplichte militaire dienst. Nergens blijkt evenwel uit uw verklaringen dat u zich op het moment dat u zich schuldig maakte aan folterpraktijken, in een situatie van onweerstaanbare dwang bevond overeenkomstig artikel 31, paragraaf 1, d, van het Statuut van Rome. U gevraagd waarom u folterde, antwoordt u dat u militair was, dat u gedwongen was om het te doen, dat dit verplicht is in het leger (CGVS I, p. 11). U verwijst met andere woorden opnieuw naar het feit dat u gehandeld zou hebben op militair bevel, een verschoningsgrond die om bovenstaande redenen niet kan worden aanvaard. Het is pas wanneer u werd gevraagd of overplaatsing naar een andere dienst mogelijk was, dat u elementen van onweerstaanbare dwang aanhaalt door te verklaren dat u in dat geval vreesde zelf te worden gemarteld (CGVS I, p. 12). Uit uw verklaringen kan dan ook niet duidelijk worden opgemaakt dat u zich schuldig zou hebben gemaakt aan deze folterpraktijken omdat u zich in een situatie van onweerstaanbare dwang zou hebben bevonden.

In de mate dat er vanuit zou worden gegaan dat dienstplichtigen in de jaren '90 in de Syrische context zich per definitie in een situatie van onweerstaanbare dwang zouden hebben bevonden, dient te worden opgemerkt dat uit het door u geschetste verloop van uw militaire dienst binnen de Veiligheid van de Luchtmacht, bezwaarlijk blijkt dat uw handelen destijds louter zou zijn ingegeven door een onweerstaanbare dwang.

Vooreerst dient terug te worden gekomen op uw verklaringen aangaande uw toetreding tot de Veiligheid van de Luchtmacht. Zoals reeds werd vastgesteld kan aan uw verklaringen aangaande uw indiensttreding geen geloof worden gehecht. Er werd vooropgesteld dat uw nalaten een helder en duidelijk beeld te schetsen hoe u bij deze dienst bent terecht gekomen, doet vermoeden dat u wetens en willens tot deze veiligheidsdienst bent toe getreden, goed wetende welke mensenrechtenschendingen door deze veiligheidsdienst begaan werden. Uw indiensttreding bij de Veiligheid van de Luchtmacht ging dan ook gepaard met de voorzienbaarheid van het feit dat u betrokken zou raken bij mensenrechtenschendingen die er door deze inlichtingendienst werden begaan.

Het vermoeden dat u wetens en willens tot de Veiligheid van de Luchtmacht bent toegetreden, wordt versterkt door het verdere verloop van uw dienstplicht binnen de Veiligheid van de Luchtmacht. Zo mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat u na een maand als bewaker te hebben gefunctioneerd, als dienstplichtige werd overgeplaatst naar de afdeling ondervraging die toch als een van de gevoeligste afdelingen van betreffende inlichtingendienst kan worden beschouwd. Binnen die dienst moest u niet louter bewakingstaken uitvoeren, doch kreeg u eveneens de taak toegewezen om de ondervrager bij te staan gedurende de ondervraging, wat in casu neer kwam op het klaarmaken van gedetineerde voor verhoor en het uitvoeren van folteringen (CGVS I, p. 10). Uit het feit dat u dergelijke taken kreeg toegewezen, blijkt dat er een vertrouwen in de loyaliteit van uw persoon ten aanzien van de dienst moet zijn geweest. Frappant is bovendien dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt (COI – case, SYR 2014 – 012W) dat dienstplichtigen doorgaans niet betrokken waren bij de mensenrechtenschendingen die er binnen de inlichtingendiensten werden begaan. U bevestigt deze informatie door expliciet te verklaren dat rekruten gedetineerden niet mochten martelen of slaan (CGVS II, p. 10). De vaststelling dat u als dienstplichtige desalniettemin rechtstreeks betrokken was bij folterpraktijken, doet dan ook vermoeden dat u ofwel als dienstplichtige zeer bedreven was in de uitvoering van uw taken en u meer deed dan in se van u als rekrut werd verwacht; ofwel was u meer dan een loutere dienstplichtige zoals u thans tegenover de Belgische autoriteiten laat uitschijnen. Hoe het ook zij, het vermag duidelijk te zijn dat er wederom ernstige kanttekeningen kunnen geplaatst worden bij uw bewering deze misdaden te hebben begaan omdat u zich een situatie van onweerstaanbare dwang zou hebben bevonden.

De vraag in hoeverre zondermeer kan worden verondersteld dat u daadwerkelijk onder dwang heeft gehandeld, dringt zich eens te meer op nu blijkt dat u, reeds na drie maanden op de afdeling ondervraging te hebben gewerkt, werd aangesteld als privé-chauffeur van het hoofd van de Veiligheid van de Luchtmacht van Deir ez Zour, Brigade – Generaal A.(...) F.(...). Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de manier waarop u de positie van privé-chauffeur zou hebben bekomen, andermaal niet geloofwaardig zijn. Zo zou de voorzitter aan de dienstplichtigen hebben voorgesteld zich kandidaat te stellen voor de job van privéchauffeur (CGVS II,

p. 8). Gezien deze chauffeur eveneens instond voor het vervoer van de kinderen van de voorzitter, is het hoogst onwaarschijnlijk, hierbij de hiërarchische context waarbinnen Syrische dienstplichtigen moesten functioneren indachtig, dat men zich voor deze post kandidaat zou kunnen hebben stellen. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de job van privé-chauffeur van een afdelingshoofd van een van de machtigste veiligheidsdiensten in Syrië niet aan om het even wie, en al zeker niet aan een gewone dienstplichtige, wordt toevertrouwd. De door u geschetste gang van zaken strookt bovendien niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat dergelijke postjes dermate gegeerd waren dat er zelfs voor betaald werd om deze te verkrijgen (COI – case, SYR 2014 – 012W). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook alles behalve geloofwaardig.

Niet alleen overtuigen uw verklaringen aangaande de gang van zaken met betrekking tot de aanstelling van de positie van privé- chauffeur niet, evenmin kan u op overtuigende wijze duiden waarom net u in aanmerking kwam voor deze post. Geconfronteerd met het feit dat de voorzitter toch een zeker vertrouwen in u moet hebben gehad, stelt u mogelijk door hem te zijn aangesteld daar u deftig en netjes gekleed was (CGVS II, p. 9). U gewezen op het feit dat het uiterlijk voorkomen in deze een niet geloofwaardig selectie criterium is, repliceert dat indien men de overige rekruten zou hebben gezien, men hierover van mening zou veranderen (CGVS II, p. 9). Deze uitleg overtuigt wederom niet. Andermaal laat u dan ook na klaarheid te scheppen over het verloop van uw militaire dienst bij de Veiligheid van de Luchtmacht. Daar u vast blijft houden aan uw ongeloofwaardige verklaringen als zou u zijn gepromoveerd tot privé –chauffeur van de voorzitter op basis van uw uiterlijk voorkomen, kan dan ook worden vermoed dat u deze gegeerde positie verwierf ten gevolge van bewezen diensten en loyaliteit ten aanzien van de Veiligheid van de Luchtmacht.

Niet alleen het buitengewoon verloop van uw militaire dienst binnen de Veiligheid van de Luchtmacht doch ook het schappelijke verlofregime waarvan u genoot gedurende uw dienstplicht, dient te worden belicht. Zo verklaarde u dat u reeds gedurende uw 6 maanden durende opleiding op de militaire luchtmacht van al Mezzeh te Damascus twee tot driemaal verlof heeft verkregen, dit telkens voor een periode van ongeveer een week (CGVS II, p. 7). Na uw effectieve indiensttreding bij de Veiligheid van de Luchtmacht in Deir ez Zour, genoot u van een nog schappelijker verlofregime. Om de anderhalf à twee maanden kon u verlof nemen gedurende 10 dagen (CGVS II, p. 9). De door u geschetste verlofregeling wijst er op dat u binnen de Veiligheid van de Luchtmacht zekere privileges genoot en schraagt bijgevolg vooropgesteld vermoeden dat er in uw handelen sprake was van loyaliteit ten aanzien van betreffende inlichtingendienst.

Verder blijkt uit uw militair boekje dat u zich op 14 augustus 1999 hebt aangemeld als reservist. U verklaarde in dit verband dat u zich op die datum moest gaan aanmelden bij de dienst om te zien op welke wijze zij u zouden kunnen oproepen als reservist (CGVS I, p. 14). Dat u zich na uw ervaringen bij de Veiligheid van de Luchtmacht, die u toch kwalificeert als de meest afschuwelijke periode uit uw leven (CGVS I, p. 13), desalniettemin aanmeldt als reservist, doet afbreuk aan het door u aan de dag gelegde berouw en getuigt andermaal van een zeer loyale opstelling van uw persoon ten aanzien van het Syrische regime.

Het door u afgelegde parcours en uw positie binnen de Veiligheid van de Luchtmacht wijst er op dat u gedurende uw dienstplicht uw loyaliteit ten aanzien van het regime heeft betuigd en daarmee gegeerde posities en privileges binnen de Veiligheid van de Luchtmacht heeft kunnen verwerven. Bovendien was er, gezien de beruchte reputatie van de Veiligheid van de Luchtmacht, sprake van de voorzienbaarheid van het feit dat u zich schuldig zou moeten maken aan mensenrechtenschendingen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet aanvaard worden dat u gedurende uw dienstplicht zou hebben gehandeld onder een onweerstaanbare dwang.

Behalve dat uw carrière binnen de Veiligheid van de Luchtmacht een buitengewoon verloop kende, overtuigt u doorheen de gehoren bij het CGVS op geen enkele manier daadwerkelijk te hebben overwogen, laat staan het nodige te hebben ondernomen, teneinde u te onttrekken aan de mensenrechtenschendingen die er plaats vonden binnen de dienst. Ook deze constatering vaststelling doet vragen rijzen bij uw verklaringen als zou u zich in een situatie van onweerstaanbare dwang hebben bevonden.

Nergens uit uw verklaringen blijkt op overtuigende wijze dat u zich zou hebben verzet of dat u zou geprobeerd hebben zich te onttrekken aan de taken die u werden opgedragen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor ontkent ooit te hebben overwogen u te onttrekken aan de martelpraktijken die er plaatsvonden, en dit met de loutere verwijzing dat overplaatsing niet mogelijk was. Het feit dat u enkel de piste van overplaatsing aanhaalt, roept reeds vragen op aangaande uw oprechte intentie u daadwerkelijk aan deze criminele feiten te onttrekken (CGVS I, p. 12). In verband met een mogelijke overplaatsing stelt u vervolgens dat men als militair niet in de positie was om zich te verzetten tegen militaire beslissingen (CGVS I, p. 12). Gevraagd wat er zou gebeuren indien u wel zou hebben aangegeven een overplaatsing te wensen, stelt u te vrezen eveneens te worden gemarteld (CGVS I, p. 12). Dienvolgens verklaart u om die reden een overplaatsing nooit

serieus te hebben overwogen (CGVS I, p.12). Opmerkelijk is het dan ook te moeten constateren dat u tijdens het tweede gehoor beweert dat u zich kandidaat zou hebben gesteld toen de voorzitter van de dienst Brigade - Generaal K.(...) F.(...), aan zijn personeel kenbaar zou hebben gemaakt dat hij op zoek was naar een chauffeur, om aldus op deze wijze uw overplaatsing te bekomen (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat u tijdens het eerste gehoor duidelijk liet verstaan dat u nooit heeft getracht u te onttrekken aan de martelpraktijken die plaats vonden binnen de dienst ondervraging, repliceert u enkel als zou er zijn gevraagd of een overplaatsing mogelijk was. Deze uitleg vindt echter geen weergave in het gehoor verslag waaruit duidelijk blijkt dat u de duidelijke vraag werd gesteld of u zich heeft getracht te onttrekken aan de martelpraktijken die er plaats vonden (CGVS I, p. 12). Indien u zich effectief kandidaat zou hebben gesteld met het oog op een onttrekking aan uw taken binnen de dienst ondervraging, dan mag het toch wel bijzonder opmerkelijk worden genoemd dat u dit, op het moment dat hierover wordt bevraagd, niet vermeld en u daarentegen verklaart dat u nooit om een overplaatsing zou hebben gevraagd daar u op voorhand wist wat het antwoord ging zijn (CGVS I, p. 12).

Gezien het riant verlotregime dat u te beurt viel, werd u eveneens de vraag gesteld waarom u op een bepaald moment niet het verlof heeft aangegrepen om Syrië te verlaten om u op deze wijze te onttrekken aan uw dienstplicht bij de Veiligheid van de Luchtmacht en bijgevolg aan de mensenrechtenschendingen die er plaats vonden (CGVS II, p. 9). U verklaarde in dit verband geen aanstalten te hebben gemaakt te deserteren daar men in het buitenland zou kunnen worden opgepakt en via Interpol zou kunnen worden uitgeleverd aan Syrië. De Syrische autoriteiten zouden deserteurs in kwestie overbrengen naar de beruchte Tedmur gevangenis (CGVS II, p. 9). Deze uitleg is alles behalve overtuigend te noemen. Uit informatie (die werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Interpol zich niet mag of kan inlaten met het opsporen van deserteurs omdat zulks in strijd is met artikel 3 van het statuut van Interpol dat onder meer stelt dat elke betrokkenheid met of tussenkomst van de organisatie in militaire misdrijven verboden is. Uw uitleg waarom u uw verlofperiodes niet heeft aangegrepen om Syrië te verlaten kan dan ook niet aanvaard worden. U toont bijgevolg op geen enkele manier aan dat u ooit er aan gedacht heeft of op een bepaald moment daadwerkelijk overwogen heeft om te deserteren om u op die manier te onttrekken aan de mensenrechtenschendingen begaan door de Veiligheid van de Luchtmacht.

U beaamt overigens zelf deze vaststelling. Zo verklaarde u nooit plannen te hebben gehad om het land te ontvluchten. Het was uw bedoeling de dienstplicht tot een einde te brengen (CGVS II, p. 9). Uw bewoordingen in dit verband tonen dan ook eerder aan dat u zich bewust schikte naar de cultuur van mensenrechtenschendingen binnen de Veiligheid van de Luchtmacht, dan dat u al het mogelijke in het werk zou hebben gesteld om zich aan deze criminele feiten te onttrekken. Er kan dan ook geen sprake zijn van een situatie van onweerstaanbare dwang overeenkomstig artikel 31, paragraaf 1, d van het Statuut van Rome. U verwoordt immers op geen enkele overtuigende of doorleefde wijze dat u indien u zich middels desertie zou hebben onttrokken aan de mensenrechtenschendingen begaan door de Veiligheid van de Luchtmacht, u in een bijzonder gevaarlijke en onherstelbare situatie terecht zou zijn gekomen. Integendeel, uw verklaringen geven blijk dat u überhaupt nooit heeft overwogen u aan deze criminele feiten te onttrekken. Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zich anno 2011 in een levensbedreigende situatie bevond en de situatie gedurende uw dienstplicht niet zo ernstig was (CGVS II, p. 10). Ook deze verklaringen getuigen allerm minst dat u zich ten tijde van uw dienstplicht in een situatie van onweerstaanbare dwang heeft bevonden.

Rekening houdend met uw verklaringen, de door u voorgelegde stukken en de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat, in tegenstelling tot wat u voorhoudt, er in uw handelen een zekere loyaliteit was ten aanzien van de Veiligheid van de Luchtmacht en het regime van Hafez al Assad. Rekening houdend met het verplicht karakter van de Syrische legerdienst, overtuigt u niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn geweest van een situatie van onweerstaanbare dwang. Het feit dat u spijt betuigt voor de door u (CGVS I, p. 11, 13) begane misdrijven, kan nimmer worden aanvaard als een verschoningsgrond daar dit element op geen enkele wijze de analyse van de vaststelling van uw individuele verantwoordelijkheid in casu kan beïnvloeden. Bovendien kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij het door u aan de dag gelegde berouw. Met het feit dat u tijdens u tweede gehoor tegenover het CGVS, alsook in een aanvullend schrijven d.d. 5 september 2014 plotseling beweert nooit te hebben verklaard mensen te hebben gemarteld, reduceert u de door u betuigde spijt tot lege woorden die noch enige betekenis noch enige oprechtheid in zich dragen. Ook uw handelen nadat u was afgezwaaid, getuigt van weinig berouw, aangezien u zich al enkele maanden later zondermeer aanmeldde als reservist.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen verschoningsgronden voorhanden zijn voor uw deelname aan folterpraktijken gedurende uw dienstdtijd bij de Veiligheid van de Luchtmacht te Deir ez Zour in de periode september 1996 en maart 1999. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat er ernstige redenen zijn om te

veronderstellen dat u zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998 en dat u om die reden overeenkomstig artikel 1F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980, dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u nalaat enig officieel identiteitsdocument voor te leggen. U stelt dat u uw identiteitskaart thuis zou hebben laten liggen. Gezien het feit dat u in Syrië gehouden was aan uw identificatieplicht en u niet in allerijl uw woning heeft moeten ontvluchten, is uw uitleg als zou u uw identiteitskaart niet bij u hebben gehad omdat uw rijbewijs volstond, een weinig plausibele uitleg voor het niet voorleggen van uw identiteitskaart in het kader van deze procedure. Te meer u er klaarblijkelijk wel in bent geslaagd uw militaire boekje voor te leggen waarvoor er geen enkele reden meer was dat u dit op zak zou hebben gehad. Opmerkelijk is eveneens dat uw echtgenote B.(...) M.(...) (11/17852B) als ook uw schoonmoeder F.(...) S.(...) (11/17867) nalaten een officieel Syrische identiteitsdocument voor te leggen. U verklaarde tijdens het eerste gehoor bovendien dat uw familieleden uw identiteitsdocumenten niet zouden hebben terug gevonden (CGVS I, p. 14), terwijl u tijdens het tweede gehoor stelt dat de documenten bij uw thuis zouden zijn maar dat u niet het risico wilde nemen om iemand van uw familie daar naar toe te sturen (CGVS II, p. 3). Uw inconsistente verklaringen ter zake geven aan dat u uw identiteitskaart niet wil of mogelijks niet kan voorleggen. Uw houding in casu ondermijnt niet alleen uw algehele geloofwaardigheid, maar doet ook de nodige vraagtekens rijzen bij het louter civiele profiel dat u zich aanmeet. Daarnaast verklaart u nooit over een paspoort te hebben beschikt. Ook deze bewering is weinig aannemelijk. Zo woont uw zus reeds sedert 1993 in de Verenigde Staten. Ook uw ouders verhuisden naar de VS in 2008, doch keerden na 8 maanden weer terug naar Syrië, omdat ze het er niet naar hun zin zouden hebben gehad (CGVS II, p. 4). Gezien uw familieleden in het buitenland woonden, als ook gezien het feit dat er geen belemmeringen waren om een paspoort te krijgen (u had immers uw dienstplicht vervuld), mag het toch zeer merkwaardig worden genoemd dat u verklaart nooit over een Syrische reispas te hebben beschikt. U verklaart in dit verband nog dat u er nooit bij stil heeft gestaan om uw zus in de Verenigde Staten te bezoeken daar u een eigen zaak had. Het zou u niet geïnteresseerd hebben (CGVS II, p. 4). Ook deze verklaringen vermogen niet te overtuigen.

Het feit dat u nalaat enig officieel identiteitsdocument voor te leggen en hier evenmin een aanvaardbare uitleg voor kan geven, doet vermoeden dat u dergelijke documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de daarin vervatte informatie aangaande uw profiel doelbewust verborgen te houden. Dit vermoeden wordt verder versterkt door de vaststellingen dat u niet alleen ongeloofwaardige, maar ook tegenstrijdige verklaringen over uw scholingsgraad aflegt. Zo mag het bijzonder opvallend genoemd worden dat u verklaarde enkel tot de zesde klas van de lagere school, naar school te zijn gegaan (CGVS I, p. 6). Uw broer studeerde immers af als laborant aan de hoge school terwijl uw zus naar de VS vertrok. U dan ook gevraagd waarom gezien de studies van uw broer, u reeds op zeer jonge leeftijd de schoolbanken verliet, stelt u dat uw broer rustig was van karakter en dat u direct na te zijn gestopt met school, bent beginnen te werken (CGVS II, p. 10). Gezien de scholingsgraad van uw broer, kan toch worden aangenomen dat uw vader belang hechtte aan educatie wat uw verklaringen als zou u slechts tot de 6de klas van de lagere school, onderwijs hebben gevolgd, weinig aannemelijk maakt. Overigens verklaarde u in de vragenlijst die werd ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u tot het 9de jaar van de middelbare school, onderwijs heeft gevolgd. Deze vaststelling doet andermaal vermoeden dat u geen duidelijk zicht wilt bieden op uw werkelijk profiel en zoals reeds betoogd bewust informatie aangaande uw profiel voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 §2, §4 b), d), e) en §5, 48/5 §2 en §3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt vooreerst dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot het bestaan van een vrees voor vervolging in zijn hoofde op basis van zijn religie en een (toegeschreven) politieke overtuiging, maar verkeerdelijk acht dat hij valt onder artikel 1F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert uitvoerig uit UNHCR: *“Note d’information sur l’application des clauses d’exclusion : Article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés”*, uit een verslag van 20 juni 2014 van de Canadese immigratiecommissie en uit J.Y. Carlier, *“Asile et extradition. Théorie et pratique de l’exclusion du statut de réfugié”* en werpt op dat hij negentien jaar oud was toen hij zijn legerdienst deed, dat zijn legerdienst duurde van september 1996 tot en met maart 1999, dat hij een eenvoudige soldaat was en dus onder de orders van hiërarchische meerderen viel, dat hij militair was en dus gedwongen was om de dingen te doen die hij deed, dat er in Syrië geen mogelijkheid is om vrijgesteld te worden van de militaire dienst omwille van gewetensbezwaren, dat hij drie maanden bij de afdeling ondervraging doorbracht, dat het voor hem onmogelijk was om zijn legerdienst af te kopen omdat hij hiervoor geen geld had, dat het voor hem als negentienjarige ook onmogelijk was om het land te verlaten, dat hij geen lid was van de Baath partij en dat hij nooit akkoord ging met de praktijken en bevestigt dat het een misdaad is. Verzoeker meent dat de twee voorwaarden voor de toepassing van artikel 1F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, zijnde ‘individuele verantwoordelijkheid’ en ‘op substantiële wijze’, *in casu* niet worden aangetoond en dat hij niet als mededader kan worden beschouwd. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker opnieuw uit hoger aangehaald verslag van 20 juni 2014 van de Canadese immigratiecommissie, uit UNHCR: *“Note d’information sur l’application des clauses d’exclusion : Article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés”*, uit *“La protection internationale des réfugiés en Belgique”* van S. Bodart, uit rechtspraak van het Zwitserse Tribunal Administratif Fédéral (TAF, Suisse, arrêt n° E-5538/2006, 11 mei 2010 ; TAF, Suisse, arrêt n° E-5256/2006, 13 juli 2010) en uit een verslag van de Nederlandse Adviescommissie voor Vreemdelingen van mei 2008. Verzoeker werpt op dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat zijn relaas beoordeeld werd aan de hand van de in de Canadese jurisprudentie ontwikkelde “personal and knowing participation test” en dat de overwegingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebaseerd zijn op volkomen subjectieve beoordelingen. Verzoeker besluit dat hij volledig voldoet aan de in de definitie van vluchtelingen, zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, aangegeven gronden en dat hij aldus als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat het, gelet op de oorlog in Syrië, duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om naar Syrië terug te keren zodat hem ten minste de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij faxbericht van 20 maart 2015 laat verzoeker aan de Raad een fotokopie van zijn Syrische identiteitskaart met vertaling in het Frans geworden.

Op de openbare terechtzitting van 22 mei 2015 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een vertaling van zijn militair boekje, alsook de originelen van zijn familieboekje, de burgerlijke identiteitskaarten van zichzelf en zijn echtgenote en de geboorteakte van zijn zoon.

2.3.2. Op de openbare terechtzitting van 22 mei 2015 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met de Subject Related Briefing “Syrië. De Identiteitskaart” van 26 april 2013 neer.

2.3.3. De verwerende partij dient op 18 juni 2015 een schriftelijk verslag in, in antwoord op de beschikking van 10 juni 2015.

2.3.4. Op 1 juli 2015 dient verzoekende partij een replieknota in. Zij voegt aan de nota haar origineel militair boekje toe dat 38 bladzijden telt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1F(a) van de vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitgesloten van internationale bescherming omdat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij

zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998 en er in zijn hoofdte geen verschoningsgronden voorhanden zijn voor zijn deelname aan folterpraktijken gedurende zijn diensttijd bij de Veiligheid van de Luchtmacht te Deir ez Zour in de periode september 1996 tot maart 1999.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u aanhaalt als christen in Syrië te worden gevisieerd door groeperingen van islamitische strekking. U verwijst in dit verband naar de algemene situatie in Syrië en stelt dat christenen er worden gevisieerd door onder meer opstandelingen van extreem islamitische strekking (CGVS I, p. 24). U bent afkomstig uit de wijk Suleymaniya, die momenteel nog in handen zou zijn van het Syrische regeringsleger. Uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat het thans niet mogelijk is om naar Aleppo terug te keren, zonder rebellengebied te moeten doorkruisen. Verder dient te worden verwezen naar de UNHCR Guidelines International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update II, 22 oktober 2013, die stellen dat leden van de christelijke geloofsgemeenschap dienen te worden beschouwd als een risicoprofiel. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van uw religie en een (toegeschreven) politieke overtuiging daar christenen worden”*

2.7. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten voor het Syrische regime, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1F, a) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele

strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.8. Uit verzoekers verklaringen en het door hem voorgelegde militair boekje, dat alle bladzijden telt, blijkt dat hij in de periode van september 1996 tot en met maart 1999 dienstplichtige was en dat hij zijn legerdienst vervulde bij de Syrische Veiligheid van de Luchtmacht (Idarat al Mukhabarat al Zawiyya) in Deir ez Zour. Verzoeker had de graad van gewone soldaat. Na een basisopleiding van vijf à zes maanden (administratief dossier, stuk 12, p. 6-7) werkte verzoeker blijkens zijn verklaringen op verschillende afdelingen binnen de Veiligheid van de Luchtmacht. In eerste instantie werkte hij een maand als bewaker bij de hoofdingang. Hij vervolgde zijn dienstplicht naar eigen zeggen in de afdeling ondervraging. Daar zou hij bewakingstaken uitgevoerd hebben en zou hij de ondervragers hebben geholpen. Hij zou de gevangenen hebben moeten klaarmaken voor ondervraging en blinddoeken alvorens ze gefolterd werden. Hij zou blijkens zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor dd. 3 oktober 2012 ook persoonlijk hebben deelgenomen aan deze foltering. Hij verklaarde dat hij gevangenen sloeg met kabels en dat hij elektrische schokken moest toedienen op aangeven van de ondervragers. Hij verklaarde dat foltering een gangbare praktijk was binnen de Veiligheid van de Luchtmacht. Na drie maanden op de afdeling ondervraging te hebben gewerkt, werd verzoeker persoonlijke chauffeur van de voorzitter van Veiligheid van de Luchtmacht van regio oost, genaamd Brigadier-Generaal F.K.. Verzoeker stond onder meer in voor het vervoeren van zijn kinderen en deed persoonlijke boodschappen. Hij vervulde deze taak tot het einde van zijn dienstplicht (administratief dossier, stuk 19, p. 8 en p. 10-11). Tijdens het tweede gehoor dd. 24 februari 2014, alsook in een aanvullend schrijven dd. 5 september 2014 stelde verzoeker nooit te hebben verklaard mensen te hebben gemarteld of te hebben geslagen (administratief dossier, stuk 12, p. 10 en stuk 7).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat hij zijn legerdienst heeft vervuld bij de Syrische Veiligheid van de Luchtmacht. In tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad echter verzoekers verklaringen over de foltering waaraan hij persoonlijk zou hebben deelgenomen onvoldoende gedetailleerd en allerm minst doorleefd (administratief dossier, stuk 19, p. 9-11). De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers beweringen in dit verband.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker reeds bij toetreding tot de Veiligheid van de Luchtmacht op de hoogte moet zijn geweest welke misdaden er in de schoot van deze inlichtingendienst werden begaan daar uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de reputatie van deze inlichtingendienst op het gebied van mensenrechtenschendingen algemeen gekend en gevreesd was (zie COI – case, SYR 2014- 012W, p. 3).

Uit dezelfde informatie blijkt dat men bij Veiligheid van de Luchtmacht terecht kwam als men goede relaties onderhield met het regime en men er zich dus van kon vergewissen dat de rekrut loyaal zou handelen naar de dienst toe. Daarnaast was dienstplicht bij de inlichtingendiensten, waaronder dus ook de Veiligheid van de Luchtmacht, gegeerd omdat de omstandigheden binnen deze diensten een stuk comfortabeler waren dan deze waarin een doorsnee Syriër zijn dienstplicht moest vervullen. Dit maakte dan ook dat er door dienstplichtigen en hun families werd betaald om dergelijke posities te bekomen:

“Het betreft de kwestie of het in dienst nemen van miliciens bij de Veiligheid van de Luchtmacht en het uitoefenen van specifieke taken van privé-aard (chauffeur van de familie) een loyaliteit veronderstelt. Citeren we R.(...) A.(...): “... er zijn twee mogelijkheden. Ofwel heeft men goede relaties met het regime omdat je familie bijvoorbeeld een hoge functie heeft bij de overheid, ofwel betaalt men. Ik kan me voorstellen dat in Aleppo, waar veel rijke families wonen, er best wel betaald wordt om de zonen een goede functie als dienstplichtige te bezorgen. (...) Maar let op, het is absoluut niet zo dat iedereen die bij de veiligheidsdiensten werkt per definitie betrokken is bij mensenrechtenschendingen of foltering, en dat geldt zeker ook voor dienstplichtigen. Ze worden zeker niet altijd ingezet om mensenrechtenschendingen te plegen.” Op de vraag of het worden van chauffeur van een topofficier loyaliteit veronderstelt antwoordt R.(...) A.(...) dat voor dergelijke aangename jobs wordt betaald. (...) R.(...) A.(...) voegt daaraan toe dat het volgens hem zeldzaam is dat miliciens bij mensenrechtenschendingen worden betrokken. Met andere woorden: als miliciens dienst nemen bij een van de veiligheidsdiensten kunnen ze er niet per definitie van uitgaan dat ze zullen moeten folteren. (...)” (p. 3-4).

Deze informatie, waaruit aldus blijkt dat dienstplichtigen doorgaans niet betrokken waren bij de mensenrechtenschendingen die er binnen de inlichtingendiensten werden begaan, bevestigt vooreerst bovenstaand besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij persoonlijk betrokken zijn geweest bij foltering. Bovendien kan de Raad op basis van deze informatie

niet anders dan besluiten dat verzoekers verklaringen over de gang van zaken met betrekking tot zijn indiensttreding bij de Veiligheid van de Luchtmacht – rekruten zouden geselecteerd zijn op basis van hun uiterlijk, hun lichaamsbouw (administratief dossier, stuk 19, p. 8 en stuk 12, p. 6) – alsook over zijn aanstelling als persoonlijke chauffeur van de voorzitter van Veiligheid van de Luchtmacht van regio oost – hij zou zijn uitgekozen omwille van zijn uiterlijk (administratief dossier, stuk 19, p. 10 en stuk 12, p. 9) – allerminst geloofwaardig kunnen worden geacht.

Daarnaast zijn er nog de vaststellingen dat verzoeker op geen enkel ogenblik gewag maakte van enige politieke affiliatie van hem of zijn familie/schoonfamilie. Integendeel. Los van het feit dat verzoeker zelf niet lovend is over het Syrische regime en hij duidelijk aangeeft dat de wetenschap dat hij zijn dienstplicht moest vervullen afschuwelijk was (stuk 12, p. 6), wil de Raad tevens wijzen op de zeer negatieve wijze waarop verzoekers echtgenote zich uitlaat over het Syrische regime, en de wijze waarop haar broer als milicien behorende tot de christelijke gemeenschap op 19 juni 1999, tijdens zijn legerdienst, om het leven kwam (stuk 20, p. 4-5 en p. 13).

Gelet op verzoekers niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen over zijn daden tijdens zijn legerdienst, zijn zonder meer ongeloofwaardige verklaringen over de wijze waarop hij als milicien terecht kwam bij de veiligheidsdienst, en hij geen politieke affiliatie aannemelijk maakt, kan op basis van hoger geciteerde informatie dan ook worden aangenomen dat verzoeker zijn positie bij de Veiligheid van de Luchtmacht en zijn aanstelling als privé-chauffeur verwierf door het betalen van smeergeld en niet zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing ten gevolge van bewezen diensten en loyaliteit ten aanzien van de Veiligheid van de Luchtmacht.

Ook het schappelijk verlofregime waarvan verzoeker genoot gedurende zijn dienstplicht vormt naar het oordeel van de Raad geen aanwijzing dat er in zijn hoofde sprake was van loyaliteit ten aanzien van de betreffende inlichtingendienst. Gezien de hoge graad van corruptie in het Syrische leger, kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker tevens betaalde voor de privileges die hij genoot. De Raad verwijst te dezen andermaal naar hoger aangehaalde COI – case, SYR 2014- 012W waar het volgende wordt gesteld: *“..., kan de legerdienst afgekocht worden? Beide deskundigen bevestigen ten eerste dat het legaal afkopen van de legerdienst alleen kan door expats. Voor alle anderen bestaat deze wettelijke mogelijkheid niet. R.(...) A.(...) verklaart hieromtrent het volgende: “... er is wel een illegale weg. Je betaalt veel geld om onder een hoge officier te dienen, en die stuurt je dan naar huis. (...) Illegaal, maar dat gebeurt.” Professor L.(...) voegt daar aan toe “(Het afkopen van de volledige legerdienst) ... is in theorie mogelijk, maar het volledig afkopen zou wel een reusachtig bedrag kosten. ... in de praktijk wordt een beetje à la carte gewerkt. Hoe meer geld je betaalt hoe gunstiger de voorwaarden zijn tijdens de legerdienst. (...) Naargelang je meer betaalt krijg je ook meer verlof of kun je in elk geval de weekends naar huis. Feitelijk is er binnen het corrupte Syrische leger een ‘auction’ van dergelijke voordelen.”*

Tot slot kan ook het loutere feit dat verzoeker zich op 14 augustus 1999 heeft aangemeld als reservist naar het oordeel van de Raad niet worden aanzien als het bewijs van een zeer loyale opstelling van zijn persoon ten aanzien van het Syrische regime, zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Syrië. Legerdienst: actuele situatie” van 27 maart 2013) blijkt immers dat elke mannelijke Syriër tot de leeftijd van 42 jaar reservist is. Bovendien blijkt noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het door hem neergelegde militaire boekje – waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken – dat hij sinds het uitbreken van de opstand als reservist werd opgeroepen.

Het loutere feit dat verzoeker aldus “wetens en willens”, in de hoedanigheid van dienstplichtige, is toegetreten tot de Veiligheid van de Luchtmacht, wetende of behorende te weten welke mensenrechtenschendingen er in de schoot van deze inlichtingendienst op systematische wijze werden begaan, volstaat naar het oordeel van de Raad evenwel niet om te besluiten tot de toepassing van artikel 1F, a) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker of zijn familie geld heeft betaald om een goede functie als dienstplichtige te bekomen, waarbij de omstandigheden een stuk comfortabeler waren dan deze waarin een doorsnee Syriër zijn dienstplicht moest vervullen en waarbij hij bepaalde privileges kon genieten, kan niet worden gezien als een daad die aanleiding geeft tot het besluiten tot de toepassing van artikel 1F, a) van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer daar uit hoger aangehaalde informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het zeldzaam is dat miliciens bij mensenrechtenschendingen worden betrokken en dat miliciens die dienst nemen bij een van de veiligheidsdiensten er niet per definitie kunnen van uitgaan dat ze zullen moeten folteren zodat, in

tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, niet kan worden besloten dat verzoekers indiensttreding bij de Veiligheid van de Luchtmacht gepaard ging met de voorzienbaarheid van het feit dat hij betrokken zou raken bij de mensenrechtenschendingen die door deze inlichtingendienst werden begaan.

Ter terechtzitting van 6 maart 2015 insisterde de Raad dat verzoekende partij zijn identiteitskaart zou neerleggen, aangezien dit in de bestreden beslissing een motief is dat *“doet vermoeden dat u dergelijke documenten bewust achterhoudt voor de Belgische instanties om zo de daarin vervatte informatie aangaande uw profiel doelbewust verborgen te houden.”* De Raad leidt daaruit af dat de commissaris-generaal twijfelt aan verzoekers profiel als gewoon burger. Bij faxbericht van 20 maart 2015 laat verzoeker aan de Raad een fotokopie van zijn Syrische identiteitskaart met vertaling in het Frans geworden. Op de terechtzitting van 22 mei 2015 legt hij de originele identiteitskaarten neer van zichzelf en zijn echtgenote. Uit onderzoek van de Federale Politie blijkt dat geen vervalsingen werden vastgesteld aan de neergelegde identiteitskaarten afgegeven op 27 januari 2004. Niettegenstaande in de verweernota terecht wordt verwezen naar het Nederlands Ambtsbericht en het Antwoorddocument SYR 2009-036w van 22 december 2009 waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Syrische documenten erg onzeker is, merkt de Raad op dat verzoeker ter terechtzitting eveneens terecht wijst op de snelheid waarmee hij een fotokopie van het document heeft verstuurd naar de Raad. Hoe dan ook, uit de identiteitskaart kan niet afgeleid worden dat verzoeker militair zou zijn. Ook het militair boekje maakt geen enkele melding dat verzoeker beroepsmilitair zou zijn, niettegenstaande dit voorzien is op pagina 29 (zie informatie toegevoegd aan het schriftelijk verslag, p. 22, SRB “Syrië. Legerdienst: actuele situatie.”). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn legerdienst heeft vervuld in 1999 en uit niets blijkt dat hij tot aan zijn vlucht uit Syrië in 2011 militair zou zijn geweest. Het familieboekje (in de beschikking verkeerdelijk vermeld als militair boekje) en de geboorteakte van zijn zoon zijn niet vertaald en worden dan ook niet in overweging genomen.

De Raad benadrukt dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is van oordeel dat verzoekers activiteiten tijdens zijn verplichte legerdienst van september 1996 tot en met maart 1999 niet vallen onder de uitsluitingsclausule van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker was naar zijn eigen verklaringen, die door de Raad op dit punt geloofwaardig worden geacht, een gewone soldaat/chauffeur zonder rang en verantwoordelijkheid. Verzoeker heeft op geen enkel moment een leidinggevende, belangrijke of verantwoordelijke positie ingenomen binnen de Syrische Veiligheid van de Luchtmacht. Zo de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze in de schoot van deze inlichtingendienst werden en worden begaan als verwerpelijk dienen bestempeld te worden, kan verzoeker, gelet op zijn profiel en de daden die hij heeft gesteld als chauffeur en soldaat, voor de vervolging, de arrestaties en de martelingen tijdens zijn verplichte legerdienst geen individuele verantwoordelijkheid worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en kan niet worden besloten dat hij tijdens zijn verplichte legerdienst een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid. Dit klemmt des te meer daar, zoals hoger reeds gesteld, door de Raad geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering als zou hij rechtsreeks en persoonlijk betrokken geweest zijn bij folterpraktijken.

2.9. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1F, a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

Daar verzoekers identiteit en nationaliteit niet worden betwist en daarenboven dient te worden vastgesteld dat er in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde als christen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn religie en een (toegeschreven) politieke overtuiging (pro Syrisch regime), dient verzoeker overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS